

———— Demény Péter

IDŐVONAT

megint
itt volt
kávét ivott
ebédet
és
elbeszélte
életét
ahogy a
nyár óta
szemlátomást
jól van
és én
is
jól
csak
mégis
azt érzem
hogy lebegek
valami föld
feletti
ég alatti
tájon
ahol
az apák
vagy az anyák
vagy az
elvált
vagy azok
akik
nem értik
hogy gyermekük
fel fog nőni

de ha
fel fogna
lassan
menedékesen
idővonat
de nem
egyszercsakfelő
felrűg
minden
nyavalyás
helyesírási
életszabályt
és
az ember
csak
vakarja
a
szívét

BÁNYA

kincsesbányámat neked adnám
ha tudnád mi és merre van
a csillék merre és az aknák
és minden szónak szene van

kincsesbányámat reád hagynám
hiszen még annyi szén van ott
érezem az idő furcsán hat rám
hogymár a határon vagyok

de nem tudod te nem vagy én
mit hozhatnék fel még a mélyből
téged nem vezet el a fény
rád is ragyog de másik égből

hát élnem kellene amíg
van még ott lenn az én szenemből
dobogj dobogj te furcsa szív
amíg életem fája megdől

ki kell várnom csak az a baj
akkor is tele lesz a bánya
a halál nem jön oly hamar
hogy a szén ne sírjon utánam

ÉJ

Lennél mesterlövész –
áll az ember a konyhaablakban,
nézi a havazást,
és egyszerre puff,
elvágódik a csempén.

Vagy lennél megfejthetetlen
Bermuda-háromszög, veszélyed
tudományosan sosem kielégítően bizonyított,
de mindig lerántasz
valakit a mélybe.

De te afrikai vadkutya
vagy, méghozzá valami
különös mutáció, aki
élve falja fel az áldozatát,
lassan, hosszú szünetekkel,
míg alig várja a szerencsétlen,
hogy nyomorultul elpusztuljon,
emlékek, vágyak és remények
nélkül, egy üres
éj.